

¹Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. ²Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el, ³mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e? ⁴Ha az egyik ezt mondja: "Én Pálé vagyok", a másik pedig azt: "Én Apollósé", nem emberi módon beszéltek-e? ⁵Hát ki az az Apollós, és ki az a Pál? Szolgák csupán, akik által hívővé lettetek; mégpedig ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr. ⁶Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. ⁷Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja. ⁸Aki ültet, és aki öntöz: egyek, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan. ⁹Mert mi Isten munkatársai vagyunk, ti pedig Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.

Kedves Testvéreim!

Gyermekkorom egyik meghatározó élménye az ürrepülés. Persze nem én repültem, de találkozhattam az első magyar űrhajóssal, aki iskolánk udvarán beszélt élményeiről. Azt gondolom, elég sokan szerettünk volna Pápán vadászpilóták, majd űrhajósok lenni. Egy űrhajó elindulásában a visszaszámlálás elengedhetetlen. Nem lehet akármikor fellőni a szerkezetet, annak pontos ideje van. A visszaszámlálás egy bizonyos pontján az űrhajóst beültetik a kabinjába és ott megkezdődik a jármű teljes átvizsgálása, hogy minden rendben történjen. Már egyetlen porszem is végzetes lehet a kilövéskor.

Böjtelő időszaka van. 70-ed, 60-ad, 50-ed vasárnapjai az egyházi esztendő során talán leginkább jelzik, hogy az idő sürget. Egyfajta visszaszámlálás ez, amikor ugyan azt kezdjük el számolni, hogy hány nap van még húsvétig, ugyanakkor figyelmeztetés is ez az időszak, hogy ideje beszállni a járműbe, és ellenőrizni a dolgokat. Van-e porszem a gépezetben, ami veszélyessé, esetleg lehetetlenné teszi, hogy elinduljunk fel, Felé.

A farsangi időnek a csúcspontja is ez az időszak. Amíg sokan álarcokat húznak, addig Isten igéje éppen arra figyelmeztet, hogy vegyük le az álarcainkat.

Mai igénkben Pál a korinthusi gyülekezetet figyelmezteti, figyeljenek oda, mert valami nem stimmel.

Előszöri is azzal kezdi: *Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz.* Testi ember és lelki ember. A 'tehát' szó jelzi számunkra, hogy Pál a korábbiakban már belekezdett ebbe a témába. Összefoglalva elmondható: Pál megkülönbözteti a testi embert a lelkitől. Amíg a testi ember a test dolgaival foglalkozik, addig a lelki ember a lélek dolgaival. De mit is jelent ez a gyakorlatban? Mennyi időt fordítok a testem ápolására, és mennyi időt a lelkemére? Konkrétabban: mennyi időt töltök a „tükör előtt”, és mennyit a Szentírás tükre előtt?

Pál itt nem azt mondja, hogy a testtel nem kell foglalkozni. Csupán azt, hogy, ahogy a testnek szüksége van a tápanyagra ahhoz, hogy növekedni tudjon, úgy a léleknek is szüksége van rá. Sőt a kettő együtt növekszik. Ne hanyagoljuk el a lelkünket. De hol kezdődik a lélek táplálása? Éppen a test ápolásánál.

Mert melyik tölt el jobb érzéssel? Meccsnézés közben sörözni, vagy egy óras foci után meginni azt a hideg sört? Persze, hogy a második, mert az ember alapvetően testi lény. A testem fontos, nagyon fontos. Isten alkotta, formálta, az ő teremtménye vagyok. De a lelket is ő adta belém, nem a kórház orrszívója indította be a légzésemet, hanem Ő lehelte belém az élet leheletét. A saját lelkét. A lélek ápolásának legprimitívebb, de nagyon fontos módja a test ápolása. A lazító fürdő, a rendszeres testmozgás, a pihentető alvás. De aztán jönnie kell a szellemi feltöltődésnek: az olvasásnak, színháznak, múzeumnak, amelyek az agyat mozgatják meg.

Pál itt azt mondja a korinthusiaknak, hogy ő, úgy szólt hozzájuk, mint testiekhez, és nem úgy, mint lelkiekhez. Mit jelent ez? Ő maga mondja el: *Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el.* Magyarul, a legprimitívebb módon - ami mégis az első lépés - mondta el, a Jézus Krisztusról szóló örömhírt. A 2. fejezet 2. versében olvassuk: *2Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettről.*

A legelső lépés. Pál igehirdetései stílusát ismerjük. Olvassunk el egy levelét. Olyan körmondatokat, filozófiai mélységeket és magasságokat találunk benne, hogy ember legyen a talpán, aki elsőre fel tudja fogni. De tudott nagyon egyszerű és nagyon meggyőző is lenni, erre jövő héten részletesebben is kitérünk majd. Most csak annyi: Pál, amikor az ígét hirdette, nem filozófiai tanítást mondott, hanem a lényegét. A keresztyénség lényegét, a Krisztuseseményt magát.

A keresztyén élethez az első lépés - a megtérés - azt jelenti, hogy meghallom az örömhírt: Jézus meghalt értem a kereszten. Ha valaki eltéved, ha nagyon belebonyolódik az etikai vagy éppen a gyakorlati élet kérdéseibe, a miértekbe és hogyanokba, akkor ide, erre a pontra kell visszatérnie: Jézus meghalt értem. Luther egy kicsit másképp, de lényegében ugyanezt véste az íróasztalába, mintegy magának is figyelmeztetésként: meg vagyok keresztelve. Az első lépés. Vissza a forráshoz. A legprimitívebb dologhoz. Ami mindamelllett, hogy egyszerű, mégis a legnagyobb titok.

A visszaszámlálási protokollt megkezdő űrhajós első ellenőrzési pontja: Jézus Krisztus, mint megfeszített. Ha a többi ponton valahol hiba van, akkor ide kell visszatérni. De vajon ez megvan-e? Hiszed-e ezt? Ha nem, akkor ki kell szállni az űrhajóból és a kilövést elhalasztani.

A böjtelő időszaka már húsvétra mutat előre.

Tejjel tápláltak benneteket, mondja Pál. A tej az újszülött csecsemő számára nem csupán elengedhetetlen tápanyag, hanem az egyetlen. Ha rántott húst adunk a szájába megfullad. De hiába a tej az első időszak egyetlen táplálékforrása, utána jönnie kell a többinek, szépen fokozatosan, először pépeset, aztán darabosat, végül jöhet a rántott hús is.

Luther asztalba vésett felirata csupán iránytű, hogy bárhonnán visszataláljon. Az űrhajó nem száll fel, ha csupán az első kapcsolót kapcsolta fel az asztronauta. A többinek is jönnie kell, a maga helyén és idejében.

De honnan tudjuk, hogy mikor van itt az ideje?

A héten voltunk egy gyerekelsősegély előadáson. A fulladással kapcsolatban mondta el az előadó, hogy akkor adjunk a gyereknek darabosat, amikor már kijöttek a hátsó őrlőfogai. Nikivel egymásra néztünk, mert Dani egy jó fél évvel előbb is megette már a darabosat, még jó, hogy nem történt baj.

Nem úgy Korinthusban. Mert ott idejekorán rászoktak a kemény eledelre. *Sőt még most sem bírjátok el, - mármint a kemény eledelt, pedig használjátok –* mondja Pál, *³mert még testiek vagytok.* Tejre lenne szükségetek, arra, hogy visszatérjete a leglényegesebb kérdéshez, mert még ezt sem tisztáztátok. Nem hisztek. Miért is nem? Egy példát hoz:

Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e?

Általános iskolában feltették a kérdést: „Depeses vagy, vagy Lordos?” Nem mertem bevallani, hogy fogalmam sincs, miről beszélnek, úgyhogy választottam: „Depeses”. Barátom észrevette, hogy nem igazán tudom, miről van szó, és elmondta: Ez két együttes, és adott is mindegyiktől egy-egy kazettát. Amikor meghallgattam a Lord jobban tetszett, pláne, hogy ott értettem is miről énekelnek. Akkor „Lordos” lettem.

Valahogy így voltak Korinthusban is: pártoskodtak: én Pálé vagyok, én Apollósé. De tudták-e egyáltalán, hogy miről, kikről beszélnek? *⁵Hát ki az az Apollós, és ki az a Pál? Szolgák csupán, akik által hívővé lettetek; mégpedig ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr.*

Ökumenikus imahét van. Amikor újra és újra előkerül a keresztyén egység kérdése. Kié vagy? Az evangélikusoké, reformátusoké, katolikusoké? Nem az a baj, hogy vannak felekezetek, ahogy Pálnak sem az volt a problémája, hogy emlékeztek azokra, akik az örömhírt elvitték a számukra. A gond akkor kezdődik, amikor az, hogy én evangélikus vagyok, kizárólagossá válik, amikor azt mondom, csak az evangélikus egyházban van üdvösség. Mert üdvösség Krisztusnál van. Ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr – mondja Pál. Így van ez a felekezetekkel is.

Nem az a fontos, aki ültet, nem is az, aki öntöz, hanem a növekedést adó Isten.

A kérdés tehát továbbra is az, van-e növekedés az életedben? El tud-e indulni az űrhajód fel, Felé?

A növekedést az Isten adja, a gyülekezet, a lelkész, a keresztyén testvér csupán munkatársak ebben.

Ahogy Dani növekszik, azt vesszük észre, hogy nagyon oda kell figyelni mit is mondunk, mutatunk neki. Mert ő ezt tanulja meg és mondja vissza. Volt idő, amikor még örültünk, hogy kimondja: anya, apa. Ma már sokkal több szót tud, a mi felelősségünk az, hogy mi lesz, amit megtanul.

Testvéreim! Mint Isten gyermekei, legyünk nyitottak felé, mint kiskorúak, mert ő tanítani szeretne bennünket, hogy lelkileg is növekedjünk. A legfontosabbat már odaadta: Krisztusban megváltót kaptunk. De még mindig van üzenete, mondanivalója, Isten adni szeretne nekünk magából. Odafigyelünk-e rá, ahogy egy kisgyermek a szüleiére, álarcok nélkül. Olvassuk-e, hallgatjuk-e eleget a szavát, igéjét? Álljunk minél többet ez előtt a tükör előtt.